

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 116. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975277652768/facsimile.pdf> (tilgået 18. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

Døren derhenne til Forstuen var gledet op, og Jomfru Camraths lille, krumme Skikkelse var dukket ind. Med bøjet Hoved havde hun stået og lyttet til de sidste Ord, til den gamle Dødshymne, med Hænderne foldede over den tildækkede Kurv på Armen.

Ellen havde sat sig tavs ved Vinduet, i Krogen ved Klappbordet, og med Albuen støttet i Karmen mellem Geranierne og Gyldenlakkerne set ud i Ørkenen.

Men nu så hun op og hen på Jomfru Camrath. Og hendes og Eriks Øjne mødtes:

Ja, de to Guds Lam uddrevne her i Ørkenen . . .

Gamle Bek samlede sine Papirer sammen, hans Hænder dirrede, og de store, blege Øjne sad endnu blegere i det hvide Ansigt end ellers.

Men nu vendte han Hovedet mod Lucie.

„Nå, dér kommer Jomfru Camrath nok med Middagsmaden? Ja, De har vel hørt det: vi får endelig en Præst igen! Er det ikke helt underligt: ham skal De ikke være Husholderske for! Hvordan tror De egentlig, han klarer sig? En Præst her på Øen, i hvis Hus Jomfru Camrath ikke findes,“ han smilte.

Jomfru Lucie flyttede Fødderne lidt, som i sine egne Tanker.

„Ja, Hr. Bek, og én tænker jo på, hvordan det skal gå? For den nye Velærværdighed er ugift, siger de. Og her er jo ikke andre på Øen, der kender sådan til Madlavning for Personer af Fastlandets Vaner. Og jeg synes, at når han nu endelig har forbarmet sig over os og søgt herover, så —“

„Nej, Jomfru Camrath.“ Bek rystede bestemt på Hovedet, „nu fylder De de halvfjersindstyve, nu får De virkelig ikke Lov at slide for andre, ihvo de så er. Og det går jo slet ikke! Hvad tror De, Folk vilde sige, når de så, at Jomfru Camrath, som de gav Legatet til, dog blev ved at arbejde? De gav det jo til os, fordi vi har tjent dem så længe, og nu ikke mere kunde: De ved at sørge tro for Præsterne, at de dog kunde tøve her lidt længere, jeg ved at lære deres Børn den Smule, de kan. Nej,“ spøjte han, „det går slet ikke an, vi duer til noget mer. Takke må vi og så holde os stille — jeg her i min Seng og De Dem i Deres lille Stue — for nu